

fattelse et tilstrækkeligt værn mod habilitetsproblemer. Derimod er Justitsministeriet enig med udvalget i, at dommere ikke bør indtræde som partsudpegede medlemmer af en voldgiftsret.

Der er endvidere ikke tvivl om, at »brugerne« af de private voldgifter og deres advokater anser det som en betydelig fordel, at dommere deltager i afgørelsen af voldgiftssagerne.

6.3.2. Udformningen af en tilladelses- og indberetningsordning

Justitsministeriet er enig i, at der er behov for større gennemsigtighed og indsigt i dommers bibeskæftigelse. Flere oplysninger om omfanget og karakteren af dommers bibeskæftigelse vil således kunne bidrage til, at der ikke dannes myter på dette område, som kan kompromittere dommernes uafhængighed.

Justitsministeriet finder det således af de grunde, der anføres af udvalget, hensigtsmæssigt, at den eksisterende *tilladelsesordning* i retsplejelovens § 47 opretholdes, samtidig med at den udbygges med en mulighed for, at retspræsidenterne i konkrete tilfælde kan pålægge en dommer at redegøre for tidsforbruget og indtægterne i forbindelse med bibeskæftigelsen og eventuelt beslutte, at dommeren ikke må påtage sig bibeskæftigelse uden forudgående tilladelse.

En sådan ordning vil give retspræsidenterne et effektivt redskab i de formentlig ganske få tilfælde, hvor en dommers bibeskæftigelse kunne tyde på at have en negativ indflydelse på hovedstillingen enten på grund af sit tidsmæssige omfang eller ud fra habilitetsmæssige betragtninger.

Der henvises i øvrigt til bestemmelsen i retsplejelovens § 47, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, og til bestemmelsen i § 47 b, i lovforslagets § 1, nr. 16.

Justitsministeriet er endvidere enig med udvalget i, at tilladelsesordningen bør kombineres med en *indberetningsordning*. En sådan ordning vil give retspræsidenterne og offentligheden et indblik i dommers bibeskæftigelse. Retspræsidenterne kan drage nytte af dette overblik ved vurderingen af, hvorvidt anvendelse af retsplejelovens § 47 b er nødvendig. Indberetningsordningen vil også medvirke til at undgå eventuelle mytedannelser om omfanget af dommers bibeskæftigelse.

Medlemskaber af menighedsråd, børneinstitutions- eller idrætsforeningsbestyrelser og lignende synes uden betydning for en dommers hovedstilling, og det må i øvrigt efter Justitsministeriets opfattelse høre til privatlivet også for dommere, om man deltager i den form for aktiviteter i sin fritid. Justitsministeriet finder derfor ligesom udvalgets flertal, at ind-

beretningsordningen kun bør omfatte indtægtsgivende hverv.

Justitsministeriet kan i øvrigt tilslutte sig udvalgets forslag om, hvilke oplysninger om hvervets art og hvervgiver, indberetningen skal indeholde, jf. ovenfor pkt. 6.2.2.

En række af høringssvarene over Domstolsudvalgets betænkning har udtalt sig imod, at indberetningspligten kommer til omfatte indtægterne ved hvervene, og at disse oplysninger offentliggøres. Herunder har den overvejende del af dommerne i Højesteret, dommerne i Østre og Vestre Landsret og Sø- og Handelsretten, Dommerforeningen og Advokatrådet udtalt sig imod, at indberetningspligten kommer til at omfatte indtægterne ved bibeskæftigelsen.

Endvidere har DJØF udtalt, at man kan støtte, at der skal ske indberetning af bibeskæftigelse og indtægter, men forbundet finder ikke, at offentliggørelse af indtægterne i nævneværdig grad vil bidrage til højnelse af retssikkerheden, og en sådan offentliggørelse bør derfor ikke finde sted. Det Danske Voldgiftsinstitut, Dansk Industri og Håndværksrådet finder ligeledes ikke, at oplysningerne om dommernes indtægtsforhold bør være offentligt tilgængelige.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt indtægterne ved bibeskæftigelsen bør indberettes, er det Justitsministeriets opfattelse, at hensynet til præsidenternes mulighed for at føre kontrol med bibeskæftigelsen taler for, at også indtægten ved bibeskæftigelse bør indberettes. Man kan heller ikke bortse fra, at en sådan ordning vil kunne medvirke til en mere hensigtsmæssig fordeling af de bierhverv, som traditionelt varetages af dommere.

Justitsministeriet finder derfor, at der bør ske en selvstændig indberetning af indtægterne ved bibeskæftigelsen, og at indtægten for hvert enkelt hverv bør indberettes.

Justitsministeriet finder imidlertid, at en ordning, hvorefter oplysningerne om indtægterne ved bibeskæftigelse bliver offentligt tilgængelige, ville være en afgørende nyskabelse, som ikke gælder for andre grupper i det danske samfund. Indførelse af fuld offentlighed vedrørende oplysninger om enkeltpersoners indtægter synes derfor at måtte kræve en principiel stillingtagen til, om man fremover vil offentliggøre oplysninger vedrørende indtægtsforhold for visse udvalgte faggrupper.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at dommere næppe kan siges at indtage en sådan særlig stilling, at der er tilstrækkeligt grundlag for at lade offentligheden have adgang til oplysninger om indtægter ved bibeskæftigelse. En sådan pligt er ikke pålagt nogen anden samfundsgruppe.